

Johann Sleker Henricus Hambruggius

Exercitatio Philosophica De Philosophia Ipsa

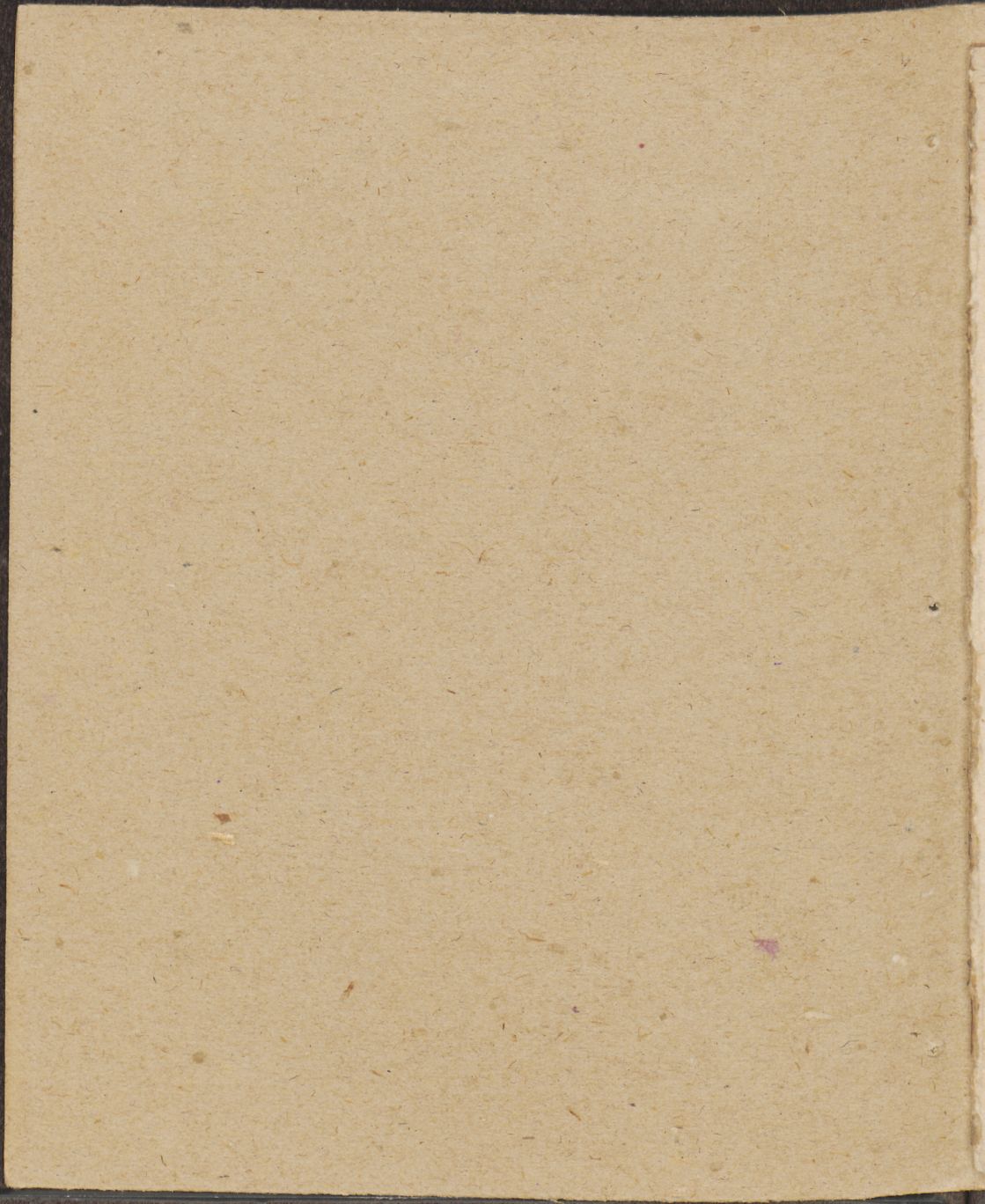
Rostochii: Pedanus, 1613

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729133265>

Druck Freier Zugang

F. Slexer.
R. U. phil. 1613.

92
D. T. O. M. A.

Exercitatio Philosophica
DE PHILOSOPHIA IPSA.

Quam

In Inclya Academia Rostochiensi

Tum Alexandri Aphrodisiensis; tum ex sui animi
sententia.

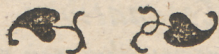
P U B. P R O P O N I T

M. JOHANNES SLEKERUS
Ph. P. P.

R E S P O N D E N T E

HENRICO HAMBRUGGIO
Stadensi.

Habebitur disputatio in Auditorio Meredionali.

ROSTOCHII

Typis exscripsit Joachimus Pedanus

ANNO M. DC. XIII.

*Amplissimis, Prudentissimis, doctrinâ re-
rumq; Politicarum usû præstantissimis
Viris,*

Dn. JOHANNI HENRICO STAMLERO,
Patritio Augustano, & Illustr. ac generos. Principis
& Domini, Dn. ENNONIS, Comiti Frisicæ
Orientalis &c. præfecto
fideliss.

Dn. NICOLAO HOPKEN, pervetustæ
Reipublicæ Stadenfis Senatori dignissimo.

Dn. JOHANNI PHILIPPO STAMLERO,
Patritio Augustano, Stadenfis Reip. civi ac
Negotiatori celeberrimo.

Dn. JOHANNI JUNGEN, Notario publico,
& Judicij Superioris, quod est Rostochij,
advocato ordinario.

ET ET

Honesto & circumspecto Viro,

Dn. NICOLAO KLINDTWORT,
Civi Hamburgensi integerrimo, & cognato suo
plurimum amando.

*Dnis. Mæcanatibus, fautoribus, &
promotoribus meis perpetim colendis exerci-
sium hoc philosophicum offero & inscribo.*

NICOLAVS HAMBRUGGE
P. est.

THESES I.

Philosophia nomen amabile est; (2) res vero ipsa homini salutaris (3) ad quam amplectendam ipso natura fertur instinctu (4) velut ad bonum suum (5) imò finem.

2. Recte enim Themist. proam phys. Anima perfectio philosophia est; (ecquid autem ut corporis Medicina? aut idem ille, & multum cum eo: ego ambigo) quae dicente Hugone in Didasc: homini meritum sua dignitatis imponit; & ad propriae naturae vim puritatemq; reducit.

3. Id vero omne, cum non in qualicumq; Sciendi amore positum sit; sed in cognitionis veritate, & sancta puraq; actuum castissima: utiq; Pythagorae (notissima valgo res est) modestiae ratione habuisse videbitur majorem; quam iusta veraq; designationis.

4. Nimirum si minus ex philosophantium usu, quam primam (ut loquimur) vocis impositione philosophiae nomen aestimandum sit.

5. Quis enim naturae illo, quem diximus impulsu, non ad ipsam rem (Sophiam) sed appetitum rei (philosophiam) nos duci concesserit? Et perfectionem nostram non in unione rei, sed unionis affectu reponat?

6. Verum enim vero in vocabulorum usu faciles; de re ipsa quaremus, & definitione partibusq; ejusdem. Ad qua investiganda, facilis illa via, imò unica est, qua per vulgo nota, & ab omnibus concessa, progredimur ad secretiora: cujusmodi ex doctrina Intellectus, habituum, Boni, totius &c hic requiri plurima, res ipsa loquitur.

7. Constat ergo, (1) perquam variam esse rerum illam notitiam, qua in philosopho quaritur, (2) nec eam generis ejusdem (3) sed per disciplinas distinctas diffusam (4) qua vel omnes, vel maxima parte ad philosophiam proprio jure pertineat (5) in quibus

bus & ipsa philosophia sit (6) ut haec aliud esse non habeat, quam in his disciplinis esse. (7) ut tamen philosophia una sit & non plures (8) imò & unum quid, (9) cuius rationem omnem una explicet definitio.

8. Ea vero sic plena satis, perfectaq; habenda est, si ipsam rem explicet, qualis est: cum aliud sit, definitio perfecta: & aliud, huius rei perfecta definitio: Plane ut materia prima perfecta cognitio etiam illa est, quam Aristoteles analogicam, Plato vocat adulterinam.

9. Providentia ergo nostra sit, ipsas primum intueri partes ex quibus philosophia coalescit: tum vero quenam unitatis illa ratio sit, quam suo concursu absolvant: quamq; definitio (ipso definito compar) explicare debeat.

10. Atq; hoc est quod thesi 7. jam insinuatam voluimus s. partes inquam philosophia varias, inter se diversas, & differentijs oppositis esse distinctas: quas in Logicam, Physicam, & Ethicam, antiqui: in Padiam & propadiam Platonici in Theoreticam & practicam peripatetici dum dividunt: existimandi hinc aliqua copia est, qualem philosophia sit Totum? & ad quam divisionis speciem unaquaq; harum revocanda.

11. Generis quippe in species divisio non est, cum (ut breviter dicam) nulla hic occurrat ratio una, qua secundum rem à subjectis partibus praecisa, in earundem à se procreationes (Boëthij verba sunt) disjungatur, & de iisdem praedicetur, ut animal de homine & leone.

12. Sit enim philosophia v.g. habitus mentis, ex se hominem ipsum perficiens quia homo est. Inq; eo Generica haec ratio constituta esto: quam per abstractionem à partibus subjectis vel speciebus v.g. speculativa ac practica) ubi conceperis: quæro nunquid eam vel secundum rem, aut formaliter saltem ab iisdem speciebus existimes distinctam? Et quodnam accidens ex ratione hac (in se considerata) fluat? quod attributum ex se & immediate ei competat? ut nempe horum indicio conceptum illum non
ratione:

ratione tantum sed re ipsa intelligas precisum? quomodo has communis ratio ad species descendat, & sese totam illis participatione communicet?

13. Et qua alia cuius ab sq. negotio occurrant, quibus ostendatur, philosophia partibus (qua demum illa sint) rationem unam communem univocam, qua tanquam genere uno contineantur, nullam esse: adeoque philosophiam secundum rem, immediate ad subjectas partes sese diffundere, uti de Ente ipso alias ab A-verroë existimatum est.

14. Zimara 6. Met. contrad. 5. divisionem hic Totius in partes non esse probat eò, quod neq. Totius similis, neq. dissimilars ratio locum in ea reperiat. Ecquid enim hic partes ejusdem & inter se & cum Toto sunt denominationis ac natura? Annon qualibet earum tamen denominationem Totius aliquomodo sibi vindicat? quorum posterius Toti dissimilari repugnans, prius autem similari conveniens, à philosophiæ partibus alienum est.

15. Verumenimvero quod de Toto sibi probandum sumperat Zimara (mitto enim divisionem species in Individuas substantia in accidentias equivoci in equivocata &c) hoc modo confectum non habetur, cum alij supersint Totius modi, Integrale v. g. ac Potestativum: (vide Bellovi:) quorum illud in rebus quantis locum propriè obtinens, tam à proposita questione remotum est, quàm ad eam prope accedit potestativi Totius ratio, vel (si ita dicere quis velit) habitualis.

16. Philosophiam quippe cum dico, & rem ipsam in latitudine sua concipio, Annon totum quoddam sese menti insinuat, plurium habituum congerie & aggregatione conflatum? Ita est profecto; & plane quidem ut in Iustitia universali.

17. Hæc enim & ipsa cum & unum quiddam ac Totum sit, (vide Alex. 4. nat. qua. c. 8. & 28.) ex virtutibus reliquis (quas ambitu suo includit) conflatum; ita se ad virtutes habet, ut philosophia ad suos habitus: qua nulli Totius generi ascribitur rectius neq. ab ullo pleniorum natura sua explicationem mu-

inestur; adminiculante praesertim Toto Integrali, quod est notius est, & quoad partium congeriem ordinatamq; structuram, natura ferme ejusdem.

18. Nec desunt tamen quae assertionem hanc suspectam faciunt, si quis Totius potestativi, quale Bellovisio describitur, rationes subducatur omnes: & exempla intueatur Anima ipsius; quam potentiarum suarum collectione ab Arist. definitam, in schola praesertim Thoma Aquin: huc referre absurdum non est.

19. Verum enim vero quod Bellovis. inter conditiones Totius potestativi agnoscit, potentias a subiecto realiter habere diversas; quam id necessarium non sit, alibi disputatum est.

20. Hic illud sufficiat, Totius potestativi rationem non in omnibus unam (univocam intellige) sed talem, quam dicimus analogam.

21. Eoq; animadverso, aditus est ad solutionem objectionis hujus, qua contra rationem Totius, philosophiam de partibus suis predicari, negare non ausim.

22. Quamvis de Theoretica potius & practica in universum, quam de physica vel Ethica id concesserim: ut intelligat, non eandem prorsus in hac philosophica unitatis ac totalitatis questione rationem esse, si hoc vel illo modo partes ejus contempleris; qua nempe ut numero plures inter se tamen connexa; & qua differentijs oppositis discriminata sunt.

23. Audiamus ergo Thomam 1. p. q. 77. a. 1. Totum inquit potestativum secundum totam suam essentiam adest singulis suis partibus non tamen secundum totam suam virtutem. Nam tota essentia anima conjuncta quidem est cum Intellectu & voluntate; non tamen secundum omnem suam virtutem seu proprietates. Quia ergo quodammodo convenit cum toto universali, ideo potest etiam de singulis suis partibus predicari, non tamen proprie; ob id, quia totam virtutem non communicat partibus suis, sicut Totum universale.

Verum

24. Verum de his accuratius differendi non hic locus est; modo sit, quod presenti quaesito, iusta moderatione, (quam analogia ratio exposcit) accommodatum, rem omnem planam faciat; lucem aliquam praesertim exemplis alijs; Iustitia praesertim universalis, aut virtutis universae: cui ad complementum exercitus possunt jungi, Respublica, Mundus: Ecquid & Ens ipsum secundum illos qui conceptum ejus objectivum (ut formalem) unum negant?

25. Non de eo hic nimis solliciti, dum animus gestit, omnem rem certarum propositionum includere circulo; quarum prima haec: I. Omnes habitus, qui ad philosophiam pertinent, plena sui aggregatione consiciunt id, quod philosophiam dicimus: ita ut haec realiter ab illis simul sumptis non differat.

II. Vinitis autem habitibus superaddit philosophia, respectum quendam convenientiae ad naturam hominis quae homo; vel ratione boni humani & felicitatis ejusdem.

III. Adeoque philosophia, conceptum praese fert unum, formalem & objectivum; abstractum ab habitibus illis omnibus, non secundum rem tamen sed rationem: Quamobrem dici possit Methodus humana felicitatis: seu habitus mentis nostra perfectivus.

IV. Atque hanc formalem rationem cum singulis aliquomodo partibus communicet; non tamen secundum omnem virtutem, Id quod ex th. 23. deductum voluimus.

V. Ita nimirum physica, habitus est mentem nostram perficiens, non simpliciter, sed contemplatione corporis naturalis. &c.

VI. Omnis ergo habitus, homini per se conveniens ut homo; ad humanitatis (haec enim philosophia: vide Gell. l. 13. c. 15. & ex hoc ipso fundamento dijudica) ex adificationem pertinet.

VII. Et philosophia unum est, per hanc indivisionem in se; & divisionem ab alijs; Jurisprudentiam inquam, medicina Logica, & omnibus, quae hanc rationem formalem non subeunt, & quae praesertim mechanicae absunt longissime.

VIII. Pro natara ergo Totius potestativi, quae plena de-
finitio

finitis philosophia extruenda; qua divisio; ex dictis planum est,
& exemplo secunda definitionis anima constat: per collectionem
inquam partium omnium, & earundem deductionem. Ut qui-
dem antiquorum; divisio non adeo reprobanda sit, nisi & par-
tes veras neglexisset & falsas admiscuisset.

IX. Id v. omne ex fundamento, Boni, & speciebus ejusdem,
qui re intelligit, (alterius nempe loci est) sine negotio judicaverit.

X. Et quia boni hanc rationem appetibilitas sponte inse-
quitur; eadem opera constabit, philosophiam eo (quod homini ex
se conveniens & bona sit) ex se etiam appetendam; & omni uti-
litate (quamvis hac abunde eam consequatur) natura sua esse
majorem: adeoq; philosophiam apud neminem hominum pejus
habitare nec ulli minus familiarem esse posse, quam qui eam uti-
litate metiatur.

26. At quid fiet ergo de receptissima Philosophia in Theore-
ticam & Practicam divisione? Nimirum hoc fiet, ut re perspecta,
cognoscas, (1) illam ex eodem fundamento Boni deductam, (2)
Intellectui (cujus hic bonum quaritur) Theoretico ac practico,
correspondentem, haud nuda saltem enumeratione, (3) sed oppo-
sitis insuper differentiis sic traditam, (4) ut optima & plena
merito celebretur; quaq; accuratior dari non possit: & in qua
manifeste appareat quod th. 22. & 23. insinuatum est, (5) phi-
losofiam ad naturam totius Universalis quodammodo acceden-
tem, (6) Generis instar habere, quo per differentias oppositas
(quod alias Toti potestativo repugnare videatur) dividi possit.

27. Generis instar, ajo: & innuo, quod non ignobiles cum
Scegio philosophi, nec insolenti alijs in rebus loquendi consuetu-
dine ajunt, quasi generis hanc divisionem habendam; utpote
qua ad rationem Generis accedens, illam tamen perfecte non asse-
quatur: cum non designet naturam quandam a speciebus re ipsa
diversam, adeoq; illarum comprehensione recte definiatur; v. g.
quod sit habitus animi, naturalem hominis perfectionem,
contemplatione rerum, actionumq; prudentia adimplens.

Alexan-

DISSERTATIO SECUNDA.

Alexandri Aphrod. de Philosophia; ex præfatione primi priorum
Analyt. commentatio.

THESIS I.

Quæ studio digna sunt, ea vel ad alia quædam referuntur, quæ per sese sint expetenda; in quibus Logica est: vel in se dignitatē habent; ut philosophia.

2. Neq; enim cujuslibet rei cognitio philosophiæ nomine digna est; quippe cum melius sit nonnulla ignorare. sed philosophiæ divinarum honoratarumq; rerum convenit notitia.

3. Ea autem est de ijs, quæ Natura (divina nempe ars quædam) efficit. Et θεωρεῖν divinitatem quandam præ se fert: ut θεωρεῖν, nihil aliud, quam de divinis inspectionem & cognitionem significet.

4. Unde Theoreticam philosophiam, divinarum rerum, & earum quæ natura sunt & constant, scientiam esse asseveramus. Talium enim cognitio, studio digna est per se.

5. Ubi autem ea, quæ considerantur, neq; ad aliqua alia referuntur, neq; in seipsis jucunditatem aliquam aut dignitatem habent; ejusmodi cognitio cum supervacanea profus sit, & inanis; neq; philosophiæ accommodata est.

6. Maxime enim convenit philosophiæ, ut nihil temere quemadmodum agit, ita quoq; contempletur: Sed & actioni & contemplationi simili modo terminum habeat.

7. Nam quæ in Geometria considerantur, similia non sunt, ut isti opinantur, qui eam inutili parti Dialecticæ comparant.

8. Primum enim Geometria non est pars ejus, quæ propriè dicitur, philosophia, ut isti dicunt. Deinde Astrologia, quæ Geometriæ quodammodo pars est, de divinis & naturalibus substantijs contemplatur: quarum cognitio & pulchritudinem in se continet, & dignitatem.

9. Accedit, quod quam plurima sunt, quæ ex Geometria profecta, sunt ad philosophiam utilia, ob quæ non injuria ei studium impenditur.

10. Nam non de sensibilibus tantum, sed de ijs quoq; quæ sensum excedunt, & sunt intelligibilia, disputare, illud sanè philosophicæ contemplationi utilissimum est, quippe cum in corporeæ & intelligibiles substantiæ priores & prætiosiores sensibilibus sint, circa quas contemplativus philosophus versatur.

11. Præterea Geometria de lineis & planis & solidis, à pueritia homines tractare asuefacit: & separatim de unoquoq; horum rationes docet: quorum nullum sensui expositum est.

12. Possè enim inter se ratione dividere ea quæ licet substantia differant, subsistentia tamen & existentia esse separata à se mutuo non possunt, ad philosophicam contemplationem perquam necessarium est.

B

Principia

13. Principia eorum, quæ natura constant, nempe materia & forma, et si subsistentia inter se nequeunt separari, neq; alterum absq; altero esse possit; eo tamen modo secernuntur.

14. Quin & Intelligibilium differentias, & numerum generum, quibus omnia quæ sunt, subjiuntur, hoc modo facit; dum quæ confusa sunt separantur. Novem n. genera in subiecto, nempe substantia sunt: & sine eo esse non possunt.

15. Atq; ad hoc necessaria ita atq; utilis Geometria est: dum separatim de linea, quasi de natura quadam quæ per se fit: separatim de plano & solido disserere asuefacit: quorum nihil absq; naturali corpore valet subsistere.

16. Ratiocinationibus præterea & demonstrationibus, ad earum quæ ab ipsa statuntur, probationes cū utatur: asuefacit juvenes, ut in philosophia quoq; fabulosis nugis de proposita re, minime credant: sed demonstrationes requirant, & sola ea certa existant, quæ vel ex sese nota fuerint, vel per demonstrationem confirmata.

17. Adde, quod proportionibus quoq; & convenientijs ad proprias probationes utitur Geometria, quibus multa etiam in philosophia solent demonstrari.

18. Analytica ergo, et si instrumentum, & non pars philosophiæ sit, non ob id minori studio digna: quippe cum studium erga instrumenta, ex eorum dignitate judicetur, quæ per instrumenta vel sunt, vel demonstrantur. Per demonstrationem vero comprobentur, quæ in philosophia dignissima sunt.

19. Nam cum cætera omnia in philosophia quàm plurimo studio digna sunt: tum ante omnia contemplatio & cognitio veritatis. Veritas enim & maxime homini propria, Et maximum bonum.

20. Esse enim eam maxime homini propriam, ex eo patet, quod quemadmodum unicuiq; ex cæteris animalibus quoddam proprium & naturale bonum est: alijs nempe cursus, alijs volatus &c. sic homini scientia & cognitio propria est ac naturalis.

21. Omnes enim homines natura scire appetunt, Cujus rei indicium est, quod ex sensibus eos magni faciunt, qui majoris cognitionis ipsis in causa sunt & quod statim à pueritia audiendi studiosi & fabularum sunt.

22. Infantes enim & pueri audiendis fabulis mirum in modum vacant: quasi cognitio naturalis hominibus sit: quippe cum nihil aliud nisi cognitionem, ex fabulis percipiant. Quin etiam ingeniosiores pueri illi judicantur, qui studiosiores fabulis hujusmodi audiendis sunt.

23. Ex eo quoq; propriam esse homini veritatem cognoscitur quod veræ cognitione, & maxime & evidentissime homo à cæteris animalibus distat. Virtutum enim & honestarum actionum vestigia quædam in brutis quoq; animalibus invenire licet: quippe cum quædam ex ipsis fortitudinis, quædam temperantiæ, justitiæ nonnulla habere partem quandam videantur: aliqua vero etiam prudentiæ, aliqua liberalia existimentur. At veritatis & contemplativi Intellectus brutis prorsus sunt expertia.

Adde

24. Adde quod maximum quoque ex humanis bonis contemplatio est. Veritas enim omnibus bonis & apud Deos & apud homines antecellit.

25. Nam si oportet de ijs etiam quæ supra nos sunt, sententiam preferre; non aliqua alia operatio Dijs, nisi hæc relinquenda est. Circa aliquas enim ex reliquis virtutibus operari eos concedendum nullo modo est: quippe cum circa affectus huiusmodi virtutes versentur, eisque moderentur & componant. Nummen vero ipsi unum affectibus profus careat.

26. Virtutes præterea morales cum electione existunt. Eos enim esse habitus electivos demonstratum est. At electio est appetitus consultativus. Consilium autem de ijs est, quæ in consultationem veniunt. Consultamus autem de ijs quæ in nostra sunt potestate, & quomodo evasura sint, incertum est.

27. At dijs nihil huiusmodi consultabile est. Ergo nec consilium: neque electio, neque virtus, quæ ex electione existit.

28. Tametsi dijs ipsi assidua & nulla intermissione interrupta hæc veritatis contemplatio est. Ut autem homo assidue ea operetur nullo pacto potest. Multi enim vitæ casus, quibus addictus est, intervenire consueverunt, qui à nobilioribus rebus ipsos abducant. Quatenus tamen licet ab affectibus & humanisurbationibus, suspiciens in divina hæc contemplatione, quæ merito *θεωσια* nuncupatur, nobilissima inspicendo operatur.

29. Quando igitur hac animæ facultate similes dijs operationes exercet, dijs similis efficitur. Si igitur maximum homini bonum est ut Deo similis fiat; id autem ex contemplatione & cognitione veritatis comparatur: veritatis vero cognitio per demonstrationem fit: Merito Demonstrativa maximo honore & studio digna haberi debet: ac propter ipsam Ratiocinatrix Syllogistica.

Corollaria.

1. De Philosophia disputare, habitus *Padia* proprium est.
2. Quod si tamen ulli philosophia parti ascribendum sit, *Metaphysica* utique debetur: sed tamen ut *Padia* assignetur eidem.
3. Philosophia naturam, qualis hodie est, ex primo hominis statu aestimare velle, cum nimis sit insolens, tum vero & ineptissimum est, si quis utilitate eandem metiri velit.
4. Recte *Alex. Aphrod.* Utilitatem è medio tollit, qui utile in rebus omnibus querit.
5. Egrege *Amerpachus*: Etsi philosophia inutilitas sit immensa; non tamen hoc ei proprium est & veluti finis esse utile:
ad cō

adeo ut qui ad utilitatem eam referat incommode faciat, ne dicam iniquè & non cum nulla præclarissimarum artium injuria.

6. Non multum in Ramo profecit, qui quæ usu conjuncta sunt disciplina, eas propterea ipsas non separatas esse putat.

7. Deus ita finis rerum omnium est, uti earundem efficiens est. Adeoq; ut ista non obstante, causas tamen proximas retinent; ita & fines.

8. Se hominem ignorat, vel Intellectum parum sui consciû habet, & boni rationem nunquam vidit (in qua enim Ramistica philosophia parte?) qui in cognitione rerum (quæ extra praxin) bonum aliquod hominis repositum ignorat.

9. Si Deo conjungi, & ad hunc, in philosophico isthoc stadio omnia referre pulchrum ducas, in Theoretica tibi philosophia hæc alas esse memineris, non in Practica.

10. Neoptolemum Ennianum, qui philosophis de philosophia Theoretica differentibus opponit, abutitur & horum, & illius patientia. Paucis (inquit ille) philosophandum est An vero tu paucis id agere potes quod neq; esse credis, neq; esse velis?

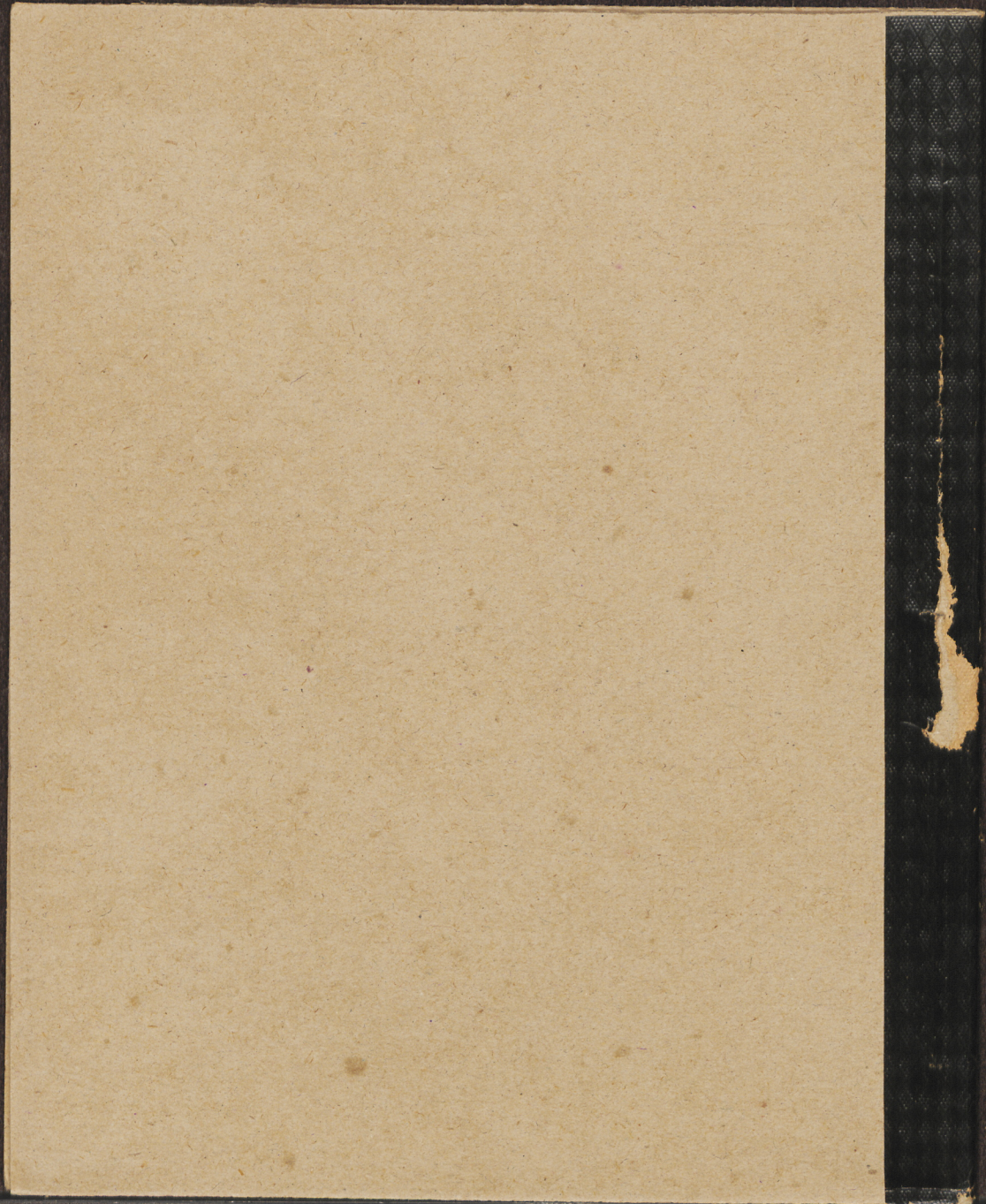
11. Bodinus in Theatro, definitionem animæ Arist. nec intelligit: nec erudite oppugnat: & multa committit absurda: cujusmodi hæc: Si omnis forma ad physicam pertinet, etiam anima, & multo quidem magis, humana. Anima definitio omnibus obscura est, quia quod non est per se, definiti nequit. Anima non est actus. Est anima causa intrinseca movendi corporis, sed non principium: hoc enim debetur soli Deo. &c.

12. In Metaphysica Arist. qui rectè attendat, non ordinem tantum, sed eum etiam elegantissimum deprahenderit.

13. Entia abstracta esse principia Entis ut ens, à pluribus dicitur, à paucissimis intelligitur.

14. Esse entia abstracta. Aristoteles physicus probat accuratius, quàm Metaphysicus; si modo ulla ratione Metaphysica probat.

15. Ratio formalis sub qua substantia abstracta ad Metaphysicam pertinet; etiam secundum communem sententiam, non potest esse ratio principij.

24. Adde quod maximum quoque ex humanis bonis constantitas enim omnibus bonis & apud Deos & apud homines

25. Nam si oportet de ijs etiam quae supra nos sunt non aliqua alia operatio Dijs, nisi haec relinquenda est. reliquis virtutibus operari eos concedendum nullo modo ea affectus huiusmodi virtutes versentur, eisque moderatum men vero ipsum affectibus profus careat.

26. Virtutes praeterea morales cum electione existunt habitus electivos demonstratum est. At electio est appetitus filium autem de ijs est, quae in consultationem veniunt. Cuius ijs quae in nostra sunt potestate, & quomodo evasura sint, in

27. At dijs nihil huiusmodi consultabile est. Ergo electio, neque virtus, quae ex electione existit.

28. Tamen si dijs ipsas assidua & nulla intermissione in contemplatio est. Ut autem homo assidue ea operetur nulli enim vitae casus, quibus adductus est, intervenire consueverit rebus ipsos abducant. Quatenus tamen licet aburbationibus, suspiciens in divina haec contemplatione, nuncupatur, nobilissima inspicendo operatur.

29. Quando igitur hac animae facultate similes dijs dijs similis efficitur. Si igitur maximum homini bonum est id autem ex contemplatione & cognitione veritatis compocognitio per demonstrationem fit: Merito Demonstratio studio digna haberi debet: ac propter ipsam Ratiocinatrix

Corollaria.

1. De Philosophia disputare, habitus Pa
2. Quod si tamen ulli philosophia parti Metaphysica utique debetur: sed tamen ut Padi
3. Philosophia naturam, qualis hodie est, statu asstimare velle, cum nimis sit insolens, tum mum est, si quis utilitate eandem metiri velit
4. Recte Alex. Aphrod. Utilitatem è utile in rebus omnibus querit.
5. Egregie Amerpachus: Esi philosopha mensa; non tamen hoc ei proprium est & vela

